

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 193/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 19 listopada 2021 roku w sprawie II K 480/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zawarte w apelacji obrońcy oskarżonej K. Z. zarzuty obrazy przepisów postępowania, tj, art. 7 kpk i art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk oraz powiązane z nimi zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 30 kk poprzez błędną ocenę dowodów, w szczególności pominięcie wyjaśnień	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonej, że była przekonana o legalności suszu który zakupiła na paragon za pośrednictwem portalu Allegro do sklepu (...) z produktami zawierającymi pochodne ziela konopi, który prowadziła legalnie, a zatem działała w błędzie co do prawa, a tym samym powstały wątpliwości z 5 § 2 kpk co do jej świadomości nielegalności produktu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Oskarżona nie działała w usprawiedliwionym błędzie, albowiem miała świadomość nielegalności zakupionego suszu, gdyż wcale nie wystawiła go oficjalnie w sklepie, tylko ukryła ten produkt pod różnymi kryptonimami, na co wskazuje protokół oględzin i notatka służbowa z czynności przeszukania (k. 53-58) – susz był</p>				

przechowywany w torebkach strunowych i słoiczkach, pod nazwami takimi jak (...), W. (...). Oskarżona nie sprzedawała tych specjałów jako susz (...) tylko jako środki odurzające. Dyspozycja art. 30 kk mówi o usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu, co w tej sytuacji nie miało miejsca. Nie ma również podstaw do nadzwyczajnego łagodzenia kary, nawet gdyby przyjąć błąd nieusprawiedliwiony, a to z uwagi na ilość posiadanych środków odurzających (86,13 g) oraz na powoływanie się przez oskarżoną na profesjonalną działalność (wszak posiadała ten produkt nie na własne potrzeby tylko z zamiarem jego sprzedaży). Poza tym zdaniem Sądu oskarżona w ogóle nie była w błędzie (nawet nieusprawiedliwionym) tylko nabyła ten produkt mając świadomość jego nielegalności.

Najważniejsza jest tu treść

paragonu na który powołuje się oskarżona (kopia k. 57, oryginał k. 169). Wynika z niego, że oskarżona kupiła susz (...) w ilości 50 gramów w dniu 10 lutego 2021 roku (jak twierdzi w celu odsprzedaży w prowadzonym przez siebie sklepie). Tymczasem procesowe przeszukanie miało miejsce w dniu 14 kwietnia 2021 roku (k. 55-58), a więc ponad dwa miesiące później i łączna waga netto czystego suszu odnalezionego w sklepie (pod w/ w różnymi nazwami i w różnych opakowaniach) wyniosła 86,13 g (opinia k. 136 - 142). Dlatego **nie mógł być to ten susz którego dotyczy paragon.** bo było go więcej, zwiększenie wagi nie wynikało z domieszania czegoś do tego suszu, bo z **opinii i znajdujących się w niej zdjęciach wynika, że był to susz w czystej postaci,** w dodatku w większości przypadków o bardzo wysokim

stężeniu substancji psychoaktywnej (od 0,59 % (...) w "najsłabszej" porcji do nawet 0,99 % (...) w "najmocniejszej" – vide k.142). Tymczasem za narkotyk uznaje się produkt w którym stężenie (...) przekracza 0,20 %. W dodatku próbka nr 5 zawierająca aż 47,45 g (ponad połowa całego asortymentu) miała stężenie 0,93 % (...), a próbka nr 4 zawierająca 30,94 g (druga co do wagi) miała stężenie 0,60 % (...). Zatem był to "towar" stosunkowo dobrej jakości. Ponadto z faktu, że w pięciu różnych opakowaniach oskarżona posiadała susz o różnym stężeniu (...) (w każdym produkcie było inne stężenie) wskazuje logicznie, **że były to narkotyki pochodzące z różnych źródeł** - nie mogły więc pochodzić z jednej dostawy od jednego producenta przywiezione w jednym opakowaniu. **Dlatego o ile nie da się wykluczyć, że oskarżona kupiła susz (...)**

na paragon w dniu 10 lutego 2021 r. – to nie był to susz zabezpieczony w tej sprawie w dniu 14 kwietnia 2021 roku.

Dlatego nie doszło do naruszenia dyspozycji art. 30 kk, gdyż oskarżona nie działała w błędzie, tylko cynicznie powołuje się na paragon dotyczący zakupu innego produktu niż ten zabezpieczony w sprawie.

Nie zachodzą w tej sprawie również żadne nieusuwalne wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, albowiem zostały one rozwiane w drodze prawidłowej i logicznej oceny dowodów. To, że skarżący się z tą oceną nie zgadza nie oznacza, że mamy do czynienia z instytucją in dubio pro reo. Zarzuty związane z oceną dowodów okazały się bezzasadne, a ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe.

Wniosek

O uniewinnienie.

zasadny

	# częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wyrok jest słuszny, a zarzuty apelacji bezzasadne, co powyżej zostało omówione.			
3.2.	Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonej K. Z. zarzut rażącej niewspółmierności kary polegający na niezastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut jest błędnie sformułowany, albowiem w przypadku domagania się warunkowego umorzenia postępowania powinien opierać się on na wykazaniu błędów w ustaleniach fatycznych lub obraży prawa materialnego			

związanych ze stopniem społecznej szkodliwości czynu. Łączna waga zabezpieczonych w sklepie oskarżonej substancji psychoaktywnych (86,13 g) i zamiar ich odsprzedaży dla zysku, a także dosyć wysoka zawartość czynnika psychoaktywnego (...) (0,93 % w największej próbce o nazwie (...) o wadze 47,45 więc stanowiąca połowę całego "towaru") powoduje, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonej jest bardzo wysoka - co samo w sobie wyklucza możliwość zastosowania warunkowego umorzenia postępowania, a także powoduje, że orzeczona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 2 lat połączona z obowiązkiem informowania kuratora o przebiegu próby i przypadkiem jawi się jako słuszna i sprawiedliwa.

Jedynie na marginesie Sąd

<p>Okręgowy wskazuje, że w przypadku oskarżonej K. Z. można było rozważyć zastosowanie znacznie surowszej kwalifikacji (co najmniej z art. 56 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nawet z art. 56 ust. 3 w/w ustawy), a to ze względu na nieukrywany przez nią zamiar dalszej odsprzedaży tego produktu, co powinno prowadzić do przypisania jej przestępstwa uczestniczenia w obrocie środkami psychoaktywnymi, ale z uwagi na kierunek apelacji taka zmiana wyroku nie jest już możliwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O warunkowe umorzenie postępowania oraz zwolnienie oskarżonej K. Z. od kosztów procesu za obie instancje.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny, a zarzuty apelacji</p>		

<p>bezzasadne, co było powyżej omówione. Co do kosztów postępowania, to oskarżona prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochody, a koszty te nie są wysokie (w pierwszej instancji została częściowo zwolniona od wydatków postępowania przekraczających 1000 zł), dlatego będzie je w stanie uiścić (chociażby w ratach) bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i swoich najbliższych.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego P. Z. zarzuty dotyczące czynu z punktu I aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, tj, zarzuty:</p> <p>1. obrazy przepisów postępowania, tj, art. 7 kpk i art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk oraz powiązane z nimi zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 30 kk, poprzez błędną ocenę dowodów, w szczególności pominięcie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wyjaśnień
oskarżonego że był
przekonany o
legalności suszu
który zakupił w
celach
terapeutycznych
jako susz (...),
ponadto zdaniem
obrońcy Sąd
Rejonowy nie ustalił
zawartości
substancji
psychoaktywnej (...)
w tym suszu
(ustalono, że było
jej więcej niż 0,20
% ale nie wiadomo
o ile więcej), więc
nie wiadomo jaka
była jakość suszu,
a zatem oskarżony
według apelanta
działał w błędzie co
do prawa, a tym
samym powstały
wątpliwości z 5
§ 2 kpk co do
jego świadomości
nielegalności
produktu i jego
ilości;

2. powiązane z
tym zarzuty obrazy
prawa materialnego
tj. 62 ust 2 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii i błędów
w ustaleniach
faktycznych co do
znacznej ilości
suzu, albowiem
zdaniem skarżącego
należy przyjąć, że
był to susz
słabej jakości, więc
posiadany przez
niego gramaż był
"zwykłą" ilością,

a nie znaczną (obrońca powołuje się tu na opinię z innej sprawy), a więc skarżący podnosi, że nie ustalono kryterium jakościowego posiadanej przez oskarżonego substancji psychoaktywnej przy uwzględnieniu uzależniania oskarżonego od tej substancji;

3. powiązane z tym zarzuty obrazy przepisów postępowania, tj. art. 201 kpk i art. 170 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu przestępczości narkotykowej, podczas gdy zdaniem obrońcy opinia dopuszczona w sprawie nie odpowiada jakie było stężenie (...) w substancji posiadanej przez oskarżonego, a więc jaka była ilość tej substancji psychoaktywnej, w szczególności, czy była znaczna.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty apelacji są bezzasadne. Zachowanie oskarżonego polegające na ucieczce przed policjantami (co jeszcze będzie omawiane w związku z zarzutami apelacji co do drugiego z przypisanych mu czynów) i wyrzuceniu torby z marihuaną przez okno wskazuje, że miał pełną świadomość, iż ma przy sobie narkotyki, zatem zarzuty związane z oceną jego wiedzy na ten temat i błędem co do bezprawności przypisanego mu czynu są chybione. Przecież gdyby oskarżony był przeświadczony o tym, że posiadana przez niego substancja to legalny susz (...), to nie wyrzucał by takiej jego ilości. Z paragonu z k. 57 wynika, że 50 gramów takiego suszu (...) ma wartość 335 zł, a przecież oskarżony wyrzucił pakunek o wadze 492 gramów, więc gdyby przyjąć tylko cenę</p>		

suszu (...), to
byłby to towar
o wartości ponad
3.000 zł. Oskarżony
to dojrzały,
doświadczony
życiowo mężczyzna,
nie uciekałby
samochodem przed
policjantami i nie
pozbywałby się
legalnego środka
terapeutycznego o
znacznej dla niego
wartości 3000 zł
tylko dlatego, że
był zestresowany, bo
zobaczył
policjantów. Dlatego
wersja oskarżonego,
że zrobił to bo czuł
się zestresowany i
szykanowany przez
policję jest
dziecinnie naiwna
i niewiarygodna.
Oskarżony nie
wskazał, niby w jaki
sposób
szykanowano go czy
zastraszano (nie
można uznać za
szykanowanie faktu
prawomocnego
skazania go
wcześniej za
przestępstwa
narkotykowe). Poza
tym oskarżony
niewiarygodnie
twierdził, jakby
wykorzystywał susz
(...) dla celów
terapeutycznych,
albowiem z
dostarczonej przez
niego dokumentacji
wynika, że owszem
w celach
terapeutycznych

przepisano mu substancję zawierającą (...), ale nie susz tylko olejek (k. 369 - 371). Słusznie więc Sąd Rejonowy nie dał wiary oskarżonemu.

Co do jakości posiadanej przez oskarżonego substancji psychoaktywnej w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, to niewątpliwie stężenie (...) w tej substancji przekraczało 0,20 %, co wynika z opinii. Zatem posiadana przez oskarżonego substancja była narkotykiem w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony zdawał sobie z tego sprawę i nie działał w błędzie, co było powyżej wykazane.

Chybione są również zarzuty związane z przypisaniem oskarżonemu znacznej ilości posiadanych narkotyków. Nawet przy założeniu, że był to susz słabej jakości (o małej zawartości (...) niewiele przekraczającej 0,20%), to i tak jego ilość była znaczna w

rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. O znacznej ilości substancji psychoaktywnej decyduje ilość dawek (pojedynczych porcji), które można z niej uzyskać, zaś przez dawkę należy rozumieć taką wielkość substancji psychoaktywnej, jaka jest w stanie wywołać odczuwalny efekt działania u pojedynczego konsumenta (biorąc również pod uwagę, czy jest on uzależniony, a zatem czy ma wyższy próg odporności na działanie substancji psychoaktywnej). W orzecznictwie przyjmuje się, że minimalna dawka dla marihuany to około 0,17 grama, ale dawka handlowa (taka, jaka zazwyczaj jest przedmiotem transakcji) to 0,5 grama. Przy osobach uzależnionych posiadających marihuanę słabej jakości za pojedynczą dawkę można uznać porcję suszu o wadze jednego grama. Skoro oskarżony posiadał przy sobie 492,63 grama tej substancji, to przy przyjęciu jednej dawki o wadze 1

grama posiadał 492 dawki narkotyku, a więc ilość znaczną.

Z dokumentu, na który powołuje się obrońca (jest to opinia, którą biegły G. M. wydał na potrzeby jakiejś innej sprawy toczącej się na etapie przygotowawczym w Prokuraturze

Rejonowej w Częstochowie, jej kopia znajduje się na k. 460 – 473 – nawet nie wiadomo, czy opinia ta została zaakceptowana i czy ostąła się w Sądzie

) wynika, że w tamtej innej sprawie badając susz słabej jakości (0,4 % (...)) biegły przyjął pojedynczą porcję na 3 gramy. Gdyby nawet tak przyjąć w sprawie niniejszej, to i tak dałoby to 164,21 dawek ($492,63 / 3 = 164,21$), a więc nadal znaczną ilość narkotyku.

Ale pójdźmy na całość i załóżmy hipotetycznie, że oskarżony musiałby wypalić dawkę 6 gramową, aby odczuć efekt odurzenia (skoro dla stężenia 0,4 % (...) biegły, na którego powołuje się obrońca, przyjął dawkę na 3 gramy, to logiczne jest, że dla

stężenia 0,2 % (...), a więc dwukrotnie niższego, dawka musiałaby być dwukrotnie wyższa). Nawet przy takim założeniu oskarżony posiadałby ponad 82 dawki narkotyku ($492,63 / 6 = 82,1$). Dalej stanowi to znaczną ilość w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dywagacje biegłego z innej sprawy (na które powołuje się obrońca) na temat pojęcia prawnego "zwykłej" i "znaczej" ilości narkotyku są bezprzedmiotowe i wykraczają poza kompetencje biegłego, bo to rolą Sądu jest uznanie, czy ilość posiadanej przez sprawcę substancji odurzającej lub psychotropowej była znaczna w rozumieniu art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bo jest to ocena prawna. Jak wyżej wspomniano, o tym, czy ilość posiadanej substancji odurzającej lub psychotropowej jest znaczna, decyduje ilość posiadanych dawek tej substancji, a nie jej jakość.

Jakość narkotyku i stopień uzależnienia sprawcy, który go posiadał, mają wpływ na określenie, jak dużą porcję należy uznać za jedną dawkę. Skoro w tej sprawie - nawet przy przyjęciu absurdalnie wręcz dużej dawki minimalnej określonej na 6 gramów (dla porównania w papierosie jest od 0,75 do 1 grama tytoniu) - oskarżony miał tak wielką ilość suszu (prawie pół kilograma), że byłby w stanie sporządzić z niego aż 82 takie przypominające cygara "skrety", to należy przyjąć, że miał ilość suszu pozwalającą mu na sporządzenie i użycie co najmniej 82 dawek substancji odurzającej niezależnie od tego, jak silnie był uzależniony i jak słabej jakości susz posiadał. Tak czy owak posiadał więc znaczną ilość substancji odurzającej.

Z utrwalonego orzecznictwa, które Sąd Okręgowy podziela, wynika bowiem, że za znaczną ilość narkotyków należy

przejmować taką, która w ystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób, to jest **co najmniej 20 osób** (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 lipca 2020 roku w sprawie II AKA 353/19, opubl. OSA/Łdz. 2020/3/148; Prok.iPr. 2021/7-8/30).

Również w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2018 roku w sprawie V KK303/18 (opubl. Legalis) wskazano, że s koro nawet przy przyjęciu kryterium dawki odpowiedniej dla osoby uzależnionej (tj. kilkukrotnie większej, niż dla osób zażywających narkotyki sporadycznie) narkotyki posiadane przez oskarżonego pozwoliłyby na odurzenie kilkudziesięciu takich osób (w tamtej konkretnej sprawie z wyliczeń wynikało, że byłoby to 86 osób), to czyn oskarżonego wyczerpał dyspozycję art. 62 ust 2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii.

I tak właśnie jest w tej sprawie - nawet przy przyjęciu, że narkotyki posiadane przez oskarżonego były słabej jakości i dla uzyskania efektu odurzenia przez osobę uzależnioną minimalna ich dawka była wielokrotnie wyższa od przeciętnej wystarczającej dla osoby nieuzależnionej, to oskarżony i tak posiadał narkotyki pozwalające odurzyć co najmniej kilkadziesiąt osób, a więc znaczną ich ilość.

Przyjmując bowiem za dawkę minimalną nawet dawkę handlową 0,5 grama (a przecież w orzecznictwie dopuszcza się dla osób nieuzależnionych nawet dawki niższe, w tym nawet 0,17 grama), oraz zakładając, że uzależniony użytkownik wobec słabej jakości tego suszu musiałby

przyjąć 12 -krotność takiej dawki (a więc 6 gramów), to i tak oskarżony posiadał narkotyki pozwalające na sporządzenie takich 82 potężnych dawek.

Dlatego chybione są również zarzuty związane z oddaleniem wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. przestępczości narkotykowej. Skoro z suszu posiadanego przez oskarżonego w jednej paczce pobrano dwie próbki reprezentatywne (k. 259), to nie budzi wątpliwości, że cała posiadana przez niego substancja w swej masie przekraczała 0,20 % (...). Ponadto z opinii dopuszczonej w sprawie wynika, że w skład tego suszu wchodził wyłącznie kwiatostan, potwierdzają to zdjęcia zawarte w opinii (opinia k. 257-260). Gołym okiem widać na nich, że nie było w tym suszu żadnych domieszek. Zaś wiedzą notoryjną jest, że to w kwiatostanie znajduje się najwięcej (...).

Nie zachodzą w tej sprawie również żadne nieusuwalne wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, albowiem zostały one rozwiane w drodze prawidłowej i logicznej oceny dowodów. To, że skarżący się z tą oceną nie zgadza nie oznacza, że mamy do czynienia z instytucją in dubio pro reo. Zarzuty związane z oceną dowodów okazały się bezzasadne, a ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe. Co do faktu, że nie ustalono dokładnie, jaka była zawartość (...) w posiadanej przez oskarżonego substancji (choć nie ma wątpliwości, że zawartość ta przekraczała 0,20 %, co wynika z opinii), a więc nie ustalono, jakiej jakości był to narkotyk, to jak wyżej wykazano, nawet przy przyjęciu na korzyść oskarżonego, że były to narkotyki o słabej jakości (mające niską zawartość (...)), oskarżony i tak posiadał znaczną ich ilość pozwalającą na odurzenie kilkadziesiątu uzależnionych osób.

<p>a zatem posiadał <u>znaczną</u> ilość <u>narkotyków</u> i wyczerpał znamiona art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk. Sąd Okręgowy przyjmując na korzyść oskarżonego, że posiadał on narkotyki słabej jakości uznaje, że wymierzona mu kara jest sprawiedliwa. Albowiem nawet jeżeli narkotyki te miały niską zawartość (...) (nieznacznie przekraczającą 0,20 %), to było ich bardzo dużo (ponad 492 g), a oskarżony odpowiadał w warunkach recydywy podstawowej i był w przeszłości wielokrotnie karany za różne przestępstwa, w tym za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
Wniosek		
O uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wyrok jest słuszny, a zarzuty apelacji bezzasadne, co powyżej zostało wykazane.				
3.4.	Zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego P. Z. zarzuty dotyczące czynu z punktu II aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 178 b kk, tj, zarzuty: obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 4 kpk i art. 5 § 2 kpk oraz 167 kpk polegające na niewzięciu pod uwagę wyjaśnień oskarżonego, który twierdził, że po zorientowaniu się, iż jest zatrzymywany, zaprzestał jazdy w pierwszym bezpiecznym miejscu, tym samym zdaniem obrońcy błędnie przypisano oskarżonemu wyczerpanie dyspozycji art. 178 b kk. Ponadto obrońca zarzuca, że Sąd Rejonowy powinien z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego ds. ruchu drogowego więc nie czyniąc tego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	naruszył dyspozycję art. 167 kpk.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty apelacji są bezzasadne. Nie ma wątpliwości że oskarżony zorientował się, że jest zatrzymywany przez funkcjonariuszy policji, a mimo to kontynuował jazdę samochodem, choć mógł zatrzymać się w bezpieczny sposób (nikomu nie zagrażając). Po pierwsze, goniły go dwa samochody policji, nadające mu sygnały świetlne, a także dźwiękowe. Po drugie, kierujący pierwszym samochodem policyjnym B. J. (zeznania k. 30v) zrównał się z samochodem oskarżonego, jechał obok niego (samochód policyjny poruszał się po drugim pasie ruchu) i w tym samym czasie policjant siedzący jako pasażer w osobie P. K. (zeznania k.27 v) nawiązał bezpośredni			

kontakt wzrokowy z oskarżonym i machał mu przed oczami tarczką do zatrzymania – a oskarżony mimo to kontynuował jazdę (choć jak wynika z zeznań w/w policjantów mógł się zatrzymać w tamtym miejscu, w którym doszło do kontaktu wzrokowego w/w w policjanta z oskarżonym), następnie dojechał do skrzyżowania, skręcił, po zmianie kierunku jazdy wyrzucił przez okno torbę (jak się później okazało zawierająca prawie pół kilograma narkotyków) i jeszcze po wyrzuceniu tej torby przejechał pewien odcinek zanim się zatrzymał. Obaj policjanci zeznali, że zanim oskarżony wyrzucił torbę było wiele miejsc do bezpiecznego zatrzymania pojazdu przez oskarżonego, mógł też zatrzymać się w miejscu wyrzucenia torby, byłoby to bezpieczne dla innych uczestników ruchu drogowego, gdyż nikt wówczas nie jechał bezpośrednio za pojazdem oskarżonego (poza

dwoma samochodami policyjnymi nadającymi sygnały świetlne i dźwiękowe). Tymczasem oskarżony - choć tak epatuje w swych wyjaśnieniach troską o bezpieczeństwo w ruchu lądowym - w trakcie jazdy wołał zamiast bezpiecznie zatrzymać swój pojazd wymacać schowaną torbę i ją wyrzucić przez okno, cały czas kontynuując ucieczkę samochodem, aby odciągnąć policjantów od miejsca, w którym upadła torba. Oskarżony przejechał około 300 metrów od pierwszego sygnału wzywającego go do zatrzymania się, policjanci zrównali się z nim w odległości około 50-70 metrów przed rondem, wtedy nastąpił kontakt wzrokowy policjanta z oskarżonym (zeznania B. J. k. 380 - 382, zeznania P. K. k. 450 - 452). Przecież oczywiste jest, że oskarżony musiał zorientować się, że jest zatrzymywany co najmniej w

momencie
nawiązania kontaktu
wzrokowego z
policjantem. W
tym czasie ani
za oskarżonym,
ani przez nim
nie jechał żaden
inny pojazd (poza
nadającymi sygnały
światłne i dźwiękowe
pojazdami policji),
oskarżony za sobą
miał jedynie w/
w pojazd policyjny,
obok siebie miał
drugi pojazd
policyjny, w którym
siedział P. K.
patrzący
oskarżonemu w oczy
i machający mu
przed swoim nosem
tarczką nadając
sygnał do
zatrzymania.
Oskarżony mógł się
w tym miejscu
bezpiecznie
zatrzymać
(pomijając, że
mógł to zrobić już
wcześniej, ale Sąd na
korzyść oskarżonego
przyjmuje, że
pewność co do tego,
iż jest zatrzymywany
miał od momentu
nawiązania kontaktu
wzrokowego z
policjantem) – ale
on kontynuował
jazdę, sięgnął po
torbę z narkotykami,
wyrzucił ją, zmienił
kierunek jazdy,
przejechał jeszcze
pewien odcinek
i dopiero się
zatrzymał (zdaniem

Sądu torbę wyrzucał po zmianie kierunku jazdy licząc, że zdekoncentruje to policjantów i nie odnajdą tej torby po jego zatrzymaniu). Zatem oskarżony umyślnie nie zatrzymał się niezwłocznie po zorientowaniu się, że jest do tego wzywany, tylko celowo „grał na zwłokę”, kontynuując jazdę, aby pozbyć się narkotyków z samochodu, a kwestia bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie ma z tym nic wspólnego (policjanci nie zatrzymywaliby go w miejscu, w którym spowodowałoby to zagrożenie dla innych uczestników ruchu, a oskarżony nie dbał o bezpieczeństwo tylko o to, aby uniknąć odpowiedzialności za posiadanie narkotyków, dlatego zamiast skupiać się na drodze skoncentrował się na tym, jak tu w sposób niezauważony przez policjantów wyrzucić torbę z marihuaną).

Powyższe prowadzi do wniosku, że

<p>aby ocenić tę sytuację nie było potrzeby sięgania po wiadomości specjalne (wystarczające jest posłużenie się odrobiną logiki i doświadczeniem życiowym oraz przeprowadzenie prawidłowej oceny dowodów, w szczególności zeznań w/w policjantów). Zatem nie było potrzeby powoływania w tej sprawie biegłego ds. bezpieczeństwa w ruchu lądowym, tym samym zarzuty apelanta z tym związane są chybione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny, a zarzuty apelacji bezzasadne, co powyżej zostało wykazane.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI</p>		

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego i zawarte w nim rozstrzygnięcia		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok jest słuszny, a zarzuty obu apelacji bezzasadne.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego P. Z. na rzecz Skarbu Państwa 10 złotych tytułem zwrotu przypadających na niego wydatków postępowania odwoławczego na które złożyła się połowa ryczałtu za doręczenia oraz 300 złotych tytułem	

	opłaty za drugą instancję.	
3	Na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonej K. Z. na rzecz Skarbu Państwa 10 złotych tytułem zwrotu przypadających na nią wydatków postępowania odwoławczego na które złożyła się połowa ryczałtu za doręczenia oraz 180 złotych tytułem opłaty za drugą instancję.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej K. Z.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana